

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 5530/13
6. април 2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судиким саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., ... број ..., чији је пуномоћник Гордана Катанић, адвокат из Новог Сада, Трг младенаца 4, поднетој против туженог Војне поште 4522 Батајница, ради поништења решења, Инт. број 39-49 од 1. марта 2013. године, у предмету остваривања права на накнаду плате и посебне накнаде за број дана неискоришћеног годишњег одмора, у нејавној седници већа, одржаној дана 6. априла 2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, III-2 У. 28661/10 од 7. децембра 2012. године, одбија се жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 6834 Батајница, УП-1 број 315-2 од 30. новембра 2007. године, којим је одбијен захтев тужиоца за исплату накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2007. годину.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 10. априла 2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка, непотпуно односно нетачно утврђеног чињеничног стања и што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Навео је да тужени орган погрешно тумачи прописе на које се позвао, као и Мишљење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, број 131-04-8/2009-0 од 4. фебруара 2010. године. Истакао је да је од одобрених 36 дана годишњег одмора за 2007. годину, искористио само шест дана. Преостале дане одмора није искористио из разлога што је упућен на истурени прислушни центар, и што је од 11. 07. до 30. 11. 2007. године био на боловању, до престанка службе због одласка у инвалидску пензију, а због болести, која је професионална. Истакао је

да је тужилац због дуже спречености за рад упућен на оцену способности за професионалну војну службу, а Виша војнолекарска комисија га је Налазом, мишљењем и оценом, број 2808/1/164 од 20. септембра 2007. године, огласила трајно неспособним за службу у Војсци Србије, при чему је утврђено да је неспособност за службу последица обољења које је професионалне природе. Тужиоцу је, до престанка професионалне војне службе одобрено боловање. Све ово дешавало се док је тужилац био на служби, са стањем у служби: на боловању, што је послодавацу било познато. Како је послодавац упутио тужиоца на истурени прислушни центар ради извршења службеног задатка, а све у циљу одржавања борбене готовости јединице, то је неосновано истицање да је тужилац сам вршио измене у погледу коришћења годишњег одмора. На основу наведеног очигледно је да тужилац годишњи одмор није искористио због потреба службе и због боловања. Тужилац је, затим указао и на одредбе Закона о раду, као и на Мишљење Министарства рада и социјалне политике, број 120-01-174/2009-2 од 22. октобра 2009. године, по којима је послодавац дужан да запосленом омогући коришћење годишњег одмора при чему се под ускраћивањем коришћења одмора сматра и то ако послодавац запосленом не уручи решење о коришћењу годишњег одмора односно запосленом коме је престао радни однос по основу одласка у пензију, а није му омогућено коришћење годишњег одмора, сматра се да постоји кривица послодавца због чега запослени има право на накнаду штете. Тужилац је указао и на оцену Окружног суда у Београду, Гж 1 2092/07 од 1. јуна 2007. године, по којој када је послодавац имао сазнање да ће запосленом престати радни однос по основу остваривања права на пензију, у обавези је да донесе решење о годишњем одмору и тако омогући тужиоцу остваривање права на годишњи одмор, а уколико то не уради, одговоран је за штету насталу по овом основу. На основу наведеног, тужилац сматра да годишњи одмор за 2007. годину није искористио кривицом послодавца, који је због тога у обавези да му надокнади штету. Предложио је да Суд у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, поништи оспорено решење и тужиоцу призна право на тражену накнаду заједно са припадајућом законском затезном каматом од дана подношења захтева, 29. новембра 2007. године, па до коначне исплате. Тражио је и накнаду трошкова управног спора, према приложеном трошковнику.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао при разлозима образложењ оспореног решења, и предложио да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржане усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према одредбама члана 103. ст. 3. и 4. Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, бр. 43/94...37/02, “Службени лист СЦГ”, бр. 7/05 и 44/05 и “Службени гласник РС”, бр. 116/07), начелник Генералштаба може, по одлуци председника Републике, због ванредних потреба службе, обуставити давање или прекинути коришћење годишњег одмора и одсуства војних лица, те да професионалном војнику који није искористио годишњи одмор због разлога из става 3. овог члана припада накнада плате и посебне накнаде за број дана неискоришћеног годишњег одмора.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 2) Уредбе о начину коришћења годишњег одмора и одсуства лица на служби у Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, бр. 30/94...42/07), прописано је да професионални припадник Војске може користити годишњи одмор или његов део у наредној календарској години кад због лечења или боловања годишњи одмор или његов део није могао да искористи у текућој години.

Према образложењу оспореног решења, првостепени орган је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, да би, с обзиром на одредбу члана 103. Закона о Војсци

Југославије, утврдио да у конкретном случају није било прекида нити обуставе коришћења годишњег одмора у смислу наведене одредбе. Како је немогућност коришћења годишњег одмора последица тога што је тужилац био на боловању, и то до престанка професионалне војне службе, то је наступила фактичка немогућност да преостали део годишњег одмора искористи до 30. јуна 2008. године. Потврду да је ожалбена одлука првостепеног органа правилна, тужени орган је нашао и у Мишљењу Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, број 011-00-16/2006-02 од 13. јануара 2006. године, да запослени који одсуствује са рада због привремене спречености за рад не може истовремено користити право на годишњи одмор, јер одсуствује по другом основу, али може по престанку привремене спречености започети коришћење годишњег одмора уколико је то право остварио у складу са законом, као и у Мишљењу Министарства рада и социјалне политике, број 131-04-08/2009-0 од 4. фебруара 2010. године, да послодавац нема обавезу да запосленом достави решење о коришћењу годишњег одмора када је запослени одсутан са рада због привремене спречености за рад, с обзиром да запослени фактички може да користи годишњи одмор тек по престанку привремене спречености за рад. Да је ожалбено решење првостепеног органа правилно, тужени орган је нашао и у чињеници да није било места примени одредбе члана 76. Закона о раду, јер тужилац годишњи одмор није искористио због боловања, па како боловање није кривица туженог органа, то тужилац нема право ни на накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора. Како је некоришћење 30 дана годишњег одмора последица тога што је тужилац од 11. јуна 2007. године, па до престанка професионалне службе 30. новембра 2007. године, био на боловању, то нема кривице послодавца, тако да се нису стекли услови из члана 103. став 4. Закона о Војсци Југославије и члана 76. Закона о раду да тужиоцу буде исплаћена предметна накнада. Тужени орган је, с тога, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду цитиране одредбе наведеног закона односно уредбе, правилно је поступио тужени орган када је одлучио као у диспозитиву оспореног решења, а након што су отклоњени недостаци на које је указано пресудом Суда, III-2 У. 28661/10 од 7. децембра 2012. године, јер се у спису налазе докази, и то: извештаји о трајању привремене неспособности за рад професионалног војника, почев од 11. јуна закључно са 30. новембром 2007. године, Налаз више војнолекарске комисије од 20. септембра 2007. године, да је тужилац неспособан за службу у Војсци Србије, трајно, те да му се до престанка службе одобрава боловање, обрасци евиденције присутности на раду, из којих се види да је тужилац у наведеном периоду, односно до престанка професионалне војне службе имао статус у служби: на боловању, план коришћења годишњег одмора за 2007. годину и решење од 29. новембра 2007. године, којим је тужилац разрешен од професионалне војне службе са даном предаје дужности 30. новембром 2007. године.

Суд је ценио наводе тужбе, али, како је наведеним законом прописано да право на накнаду плате и посебних накнада за неискоришћени број дана годишњег одмора припада само уколико начелник Генералштаба, по одлуци председника Републике, због ванредних потреба службе, обустави давање или прекине коришћење годишњег одмора, а тужилац годишњи одмор није искористио зато што се по одлуци лекара, због здравственог стања, налазио на боловању, то и није било могуће да, истовремено, користи и годишњи одмор. То што тужиоцу није уручено решење о коришћењу годишњег одмора, по оцени Суда, није од значаја на друкчију оцену законитости оспореног решења, јер је био одсутан са рада, а како се налазио на боловању, то није могао, у исто време, да користи и годишњи одмор. Будући да му је престала професионална војна служба, то није могао да користи годишњи одмор ни у наредној календарској години.

Одлучујући о предлогу тужиоца да Суд реши ову управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, Суд налази да предлог није основан. Ово с тога

што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његово поништење, те нема ни услова да Суд реши ову управну ствар применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Полазећи од наведеног, као и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући у виду природу предмета спора и чињеницу да је оспореним решењем неправилно примењен закона, што ће отклонити надлежни орган у поновном поступку одлучивања по жалби тужиоца.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 6. априла 2016. године, III-11 У. 5530/13

Записничар
Весна Мутавцић, с.р.

Председник већа - судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ